

JÓ PÁSZTOR

A JÓ PÁSZTOR KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY LAPJA

Az IGAZI kenyér

»A magyar ember „egyik” első gondja Amerikába érkezésekor a kenyér. Nem azért, mintha nem lenne. Inkább azért, mert nagyon bőséges a választék, s bizony úgy tűnik, hogy egyik se IGAZI. Nagyjából egy évig kísérleteztünk a különféle kenyerekkel: olaszsal, franciával, amerikaival és magyarnak reklámozottal, de sorra csalódtunk.

Egyik barátom, a Cleveland State University professzora – természetesen magyar – megszánt és elvitt bennünket egy pékségbe. A Taylor Road-i „zsidókenyér”, ahogy minden magyar nevezte, ízllett. No, nem volt ez sem az IGAZI, de legalább hasonlított rá. A fölvidéki tulajdonos néhány szót magyarul is beszélt mint jó kereskedő, és ki tudja, még hány nyelvet. Mindenesetre hálás volt a héber szavakért. Néhányszor átruccantunk a város másik oldalán levő pékségbe. Majd félóra hajtás – ahogy Amerikában mondják – és a szokványosnál kétszer magasabb ár... Próbáltunk olcsóbb kenyeret keresni. Csakhogy minden olcsóbb kenyérnek nevezett „süteménnyel” baj volt. Többnyire valami pillefinom, előre szeletelt, reklámokkal teleírt és telefestett nejlonzacskóba csomagolt „kenyeret” vásároltunk és próbálgattunk. Sorra megállapítottuk róluk: jó-jó, de nem kenyér. Úgy olvadt az ember szájában, mint az ostya. Édes volt. Halmazállapotára nézve leginkább valami igen laza szivacsához hasonlított. – Végül jobb híján, kikötöttünk az olasz kenyérnél.

Az amerikaiak fagyasztják a friss kenyeret. Igen sokszor fagyottan teszik a kenyérpirítóba. Jó módszer. Fagyasztva a kenyér sokáig friss marad. Mi is rászoktunk, azonban nem hagyunk fel az IGAZI kenyér keresésével. Nem fért a fejembe, hogy ebben a gazdag országban ne legyen jó kenyér, magyar ízlésnek meg-

felelő. Nemsokára aztán „fölvilágosultam”. Mégpedig igen illetékes helyről. A diákjaimnak kirándulást szerveztem Bufaloba. Egy volt magyar gyülekezet néhány lelkes, még mindig magyar tagja vállalta a vendéglátást. Egy szigeten rendeztünk pikniket, közel a Niagara-vízeséshez. Kiváló magyar zsömlét is adtak az igen változatos fogásokhoz. Összegyűlt vagy kétszáz magyar. Lelkesen énekeltünk. Játékokat szerveztem a lepényevéstől a kötélhúzáson át a zsákbafutásig, és persze ettünk-ittunk. Kiderült, hogy a zsömle a bonyhádi Stickl Péter pékmester ügyességét dicséri, a remek füstölt sonka pedig Stickl Jánosét. Sokat beszélgettem Péterrel. Elmondta, hogy a zsömle sajnos nem az igazi. Amerikába érkezése után sokat kínlódott, mert nem volt képes jó kenyeret, zsömlét, kiflit sütni. – Nem jó a liszt – mondta. – Agyonfehérik, mindent kivonnak belőle – pana-

szolta. Ő Kanadából hozat lisztet. Az sem az igazi, de jobb, mint az amerikai. A magyar búzának nincs párja.

Már csaknem beletörődünk, hogy nem ehetünk magyar kenyeret, amikor egy kedves és igen aktív magyar család vacsorára hívott bennünket. A férj délvidéki, szabadkai születésű. A feleség szabolcsi. Nem szerették a városi zajt, és mivel a pénzük is megvolt hozzá, vettek egy farmot. Amolyan nosztalgia farm volt ez, kevés haszonnal és rengeteg munkával. Mindenesetre a kertben magyar paprika, paradicsom termett. A fehér ludak gágogva húztak át a drótkerítésen és landoltak a kis tó partján. Volt birka, disznó, tehén, mindenféle baromfi. ...Gyerekkori élményeim elevenedtek meg, amikor tanyán nyaraltam... Legtöbbet a kenyérről beszélgettünk. Mint kiderült, a kerek kenyér – ami kísértetiesen emlékeztetett gyerekkorom házi kenyerére – egy szerb asszony mesterműve volt. A család Parma Ohióban élt. Vagy húsz éve érkeztek Szabadka környékéről.

1998. augusztus 20-án Tahiban a jubileumi istentiszteleten a hálaadás asztalán ott volt az új kenyér, mellette az élet Igéje, a Biblia és a földi élethez nélkülözhetetlen víz.

Úgy látszik, ők is a bácskai kenyeret keresték, de hiába. Ezért az asszony addig nem nyugodott, amíg a kert végében nem épített egy jókora kemencét. Ahogy kell, sárból. Egyszerre nyolc nagy kenyér fért bele. A férje fűtött fával. Naponta kétszer sütöttek. Előjegyzésre és protekcióval lehetett náluk kenyeret kapni. ... Talán két-három hétig tartott a jó kenyér okozta örömről. A szerb család visszatelepült hazájába. Végleg. Nem tudták megszokni az újvilágot. Kenyeres kalandjaink újabb fejezte következett... «

(Részlet: Dr. Almási Mihály: *Kegyelem minden c. most megjelent könyvből* – 355. old.)

*

Hamisítatlan magyar kenyér! Remélem, hogy mindenkinek a földi kenyérről eszébe jutott a hamisítatlan mennyei kenyér – a mi Urunk Jézus Krisztus –, miközben ezt az írást olvasta. Keressük-e őt olyan intenzíven, mint a jó földi kenyeret. Mai globalizált világunkban 100-féle kenyér kapható a világ egyik felén, miközben milliók éheznek, pusztulnak éhen. Szellemi vonatkozásban is hasonló a helyzet. Az „istenek” száma csak 1000-es nagyságrenddel határozható meg. Óriási a választék a hamis „áruban” – miközben Jézus azt mondja: „Az én Atyám adja nektek az igazi mennyei kenyeret... , aki életet ad a világnak” (Jn 6:32–33), majd így folytatja: „En vagyok az élet kenyere, aki éhhezám jön, nem éheznek meg...” (Jn 6:36).

Augusztus 20-án, nagy nemzeti ünnepünkön különösen aktuálisak ezek az igék, hisz összmagyar vonatkozásban sincs más lehetőségünk a túlélésre, mint az egyetlen, igaz mennyei kenyérből való táplálkozás, a mi Urunkkal való szoros szeretetközösség. „Ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké...” (Jn 6:51).

– am –

Az igazak

(A Példabeszédek tíz alapján)

Eszes ember vigyáz beszédére.
Színezüst az igaz ember nyelve.

Az igaz ajka sokakat vezet.
Ostobán halnak az esztelenek.

Utoléri a bűnöst a vétke.
Az igaznak igazság az étke.

Csak igazak maradnak e földön.
Gonosz ítélete hamar eljön.

Gerzsenyi Sándor

ÉLETUTAK

Dr. Haraszi Sándorné dr. Bán Rozália és dr. Haraszi Sándor.

A fénykép 1942. október 15-én készült.

Dr. Haraszi Sándorné dr. Bán Rozália, ahogy az utána következő generáció tagjai hívtuk: Rózsika néni 2005. június 17-én hazaköltözött. Nem az új hazából az óhazába, hanem az örök hazába. Megpihent. Sokan csodálták Sándor bácsit, munkabírást, szervezőképességét, tehetségét – és sorolhatnám –, én azonban jobban csodáltam Rózsika nénit, aki valami hihetetlen szerénységgel, alázattal, folyamatosan áldozta föl magát a család és a misszió oltárán. Nem tudom, hogy bírta azt a hihetetlen terhet örömmel cipelni, amit mindez jelentett neki, de bírta. Sokszor voltunk a vendégeik és ők is gyakran voltak nálunk Amerikában és Magyarországon is. Sok kedves emléket őrzünk róla a szívünkben. A jó kapcsolatot talán az is jelzi, hogy Sándor bácsi gyászistentiszteletén a család tőlem kérte az igehirdetés szolgálatát Atlantában.

Rózsika néni emlékezve talán az lesz a leghelyesebb, ha idézek néhány sort férje könyvéből –, amelynek sajtó alá rendezése folyamatban van – olyan sorokat, amelyek Rózsika néniéről szólnak. Íme az idézetek:

„Én nyolc vagy kilenc éves lehettem, mikor szüleim magukkal vittek Orgoványra, meglátogatni Kató nénemet, aki Orgoványra ment férjhez. Itt ismerkedtem meg a prédikátor Bán bácsiék családjával, a drága Bán néniel és a kis szözi Rózsikával... Bán néni hamarosan megnyerte a szívemet csodálatos zengésű hangjával és a még csodálatosabb szerető simogatású szemével. Vasárnapra az ő vendégük voltam. Hirtelen megbetegedtem. Ágyba fektettek. Rózsika odahozta a Betűország nevű régebbi iskoláskönyvét, és abban lapozgattunk

nagy buzgósággal. Búcsúzóul pedig engedélyt kért édesanyjától, hogy nekem adhassa a könyvet, mert észrevette, hogy megtetszett benne a sok szép kép... Nem sok sejtelmem volt még ez idő tájt a házasságról, de elhatároztam, hogy ha Rózsika ugyanolyan szép, szelíd és hívó lesz, mint az édesanyja, akkor én Isten segítségével őt fogom feleségül venni, legyek csak nagy! Tizennégy év múlt el, mire gyermeki elgondolásom valóra vált...

Mielőtt megkértem volna Rózsikát, megkérdeztem tőle, hogy neki is van-e indíttatása Afrikába menni pogánymisszionáriusnak. Mély meggyőződéssel válaszolta, hogy ez szíve legtitkosabb óhajta, de beszélni sem mer róla, mert ő nem tudott tanulni édesanyja halála és édesapja szegénysége folytán, márpedig oda jól képzett emberek kellene, ő úgy tudja...

Ezt Isten segítségével és szorgalommal pótolni lehet, mondtam én, fontos csupán az elhivatás. Miután ez kétségkívül megvolt mindkettőnkben, feleségül kértem őt, tudván, hogy jobb kettőnek dolga, hognem az egynek. Amikor Bán Rozáliát eljegyeztem 1943 tavaszán, akkor, illetve már hamarabb is hozzákezdett ahhoz, hogy a tanulmányait pótolja. Mivel anyja korán meghalt, nem tudott több iskolát végezni, mint a négy polgárit Ócsán. Akkor édesapjának a testvérénél, Bán Andrásnál lakott és ők jártatták iskolába... Később az Eötvös-kollégiumból kértem meg egy évfolyamtársamat, Lám Leót, hogy tanítsa őt a humán tárgyakra, és Králik Dezsőt, hogy tanítsa őt matematikára és fizikára. A tandíjat a Bán apuka fizette...

Ezek már a háború évei voltak. A mi házasságunk 1943 augusztusában jött létre. 1944 novemberében átköltöztünk Újpestre. Újpest elesett 1945. február 10-én és utána 1945-nek a tavaszáig nem volt iskola, de 1945 tavaszán megindult a Dolgozók Gimnáziuma a Könyves Kálmán Gimnáziumban Újpesten. Ebbe az iskolába, esti tanfolyamra fölvettem a feleségemet azon a címen, hogy ő egyházi dolgozó, ugyanis énmellem ő mint egyházi adminisztrátor tevékenykedett. Az újpesti Könyves Kálmán Gimnázium tanulója volt esti tanfolyamon egész 1945 tavaszától 1947 tavaszáig. Ez alatt újra elvégezte a gimnázium ötödik, hatodik, hetedik és nyolcadik osztályát. Az érettségét kitűnő eredménnyel tette le. Mikor az érettségi bizonyítványt kiosztották, akkor három gyermekünk volt jelen az újpesti gimnáziumban, József (született Ócsán, 1944. április 23-án), Rózsika

(született Újpesten, 1945. július 11-én), és Céleszta (született Újpesten, 1947. április 2-án). Feleségem 1947-től az orvosi egyetememen volt. Őt először Debrecenbe vették föl, majd azután sikerült áttelepíteni a fölvételt Budapestre. Nem könnyen nyert fölvételt. Úgy vélem, szerepet játszott a fölvetelben az is, hogy én akkor már orvosanhallgató voltam. A fölvételi kérvénybe beírtuk, hogy mind a ketten orvos-misszionáriusok szeretnénk lenni. Nem is gondoltuk, hogy ez idővel nagyon nagy hátrányunkra lesz, amint később kiderült. Mikor én Svájcba mentem 1948 júniusában, Rózsika akkor fejezte be az első évet a budapesti orvostudományi egyetemen. Miután 1948 szeptemberében nem jöttem haza, úgy döntöttünk (levelezés útján), hogy nem iratkozik be az egyetemre, mivel a gyerekekről kellett gondoskodnia...

1949 szeptemberében sem iratkoztam be, mert én még akkor is Svájcban voltam. Mikor azután 1949 decemberében hazajöttem, beszélgetni kezdtünk a jövőről. Most már lehetségesnek láttuk, hogy tovább folytassa a tanulmányait a pesti egyetemen, és megbeszéltük, hogy 1950 szeptemberében jelentkeznek a második évfolyamra. Én ugyancsak 1950 szeptemberében számítottam elkezdni az úgynevezett gyakorló orvosi évet... Amikor feleségem 1955-ben átvette az orvosdoktori oklevelet az egyetemen, az ünnepségen már öt gyermek volt jelen: József, Rózsa, Céleszta, Pálma és Bence.”

A következő sorokat a család által kiadott gyászjelentésből idézem:

**Három generáció az orvoslásban:
Dr. Haraszi Sándorné,
Rózsika néni leányával és unokájával.**

„Szüleink 1956-ban külföldre mentek elsősorban azért, hogy régóta melengetett álmuk beteljesedjék, ugyanis orvos-misszionáriusok kívántak lenni, de az önkényuralmi rendszer ehhez nem adott nekik lehetőséget. Először Ausztriában, a Déli Baptista Szövetség segélybizottságában dolgoztak, majd az Egyesült Államokba költöztek, ahol az angol nyelv elsajátítása és orvosi diplomáik érvényesítése után egészségügyi téren végeztek szolgálatot. Harasztiné teljes kiképzést kapott kórházban és a laboratóriumi tudományokból georgiai orvosi egyetemeken, majd három évet töltött az egyik atlantai orvosi központban, mint orvososztály vezetője. 1966-ban orvosi rendelőt nyitottak Atlantában. Dr. Rosalie (ahogy kedveskedve szerették nevezni betegei) család-orvosként, férje pedig sebészként működött. Rosalie-t több kórházban is megválasztották a család-orvosi szakosztály vezetőjévé. 1973-tól a georgiai orvosi egyetem oktatója, 1982-től pedig társprofesszor a családi ellátási szakon két atlantai orvosi intézetben is. A ghanai Naleriguban szolgált 1972-ben (vele volt egyik unokája, Anisa), majd 1973-ban ismét (amikor Amerikában született hatodik gyermeke, Leland kísérte el). Amikor férje az 1970-es évektől kezdve bekapcsolódott a Billy Graham Társaság munkájába, sokszori távolléte idején Rosalie állt helyt az orvosi rendelőben és a családban. Ezért vált lehetővé, hogy férje annyi időt távol töltsön, mint Billy Graham személyes képviselője és tanácsadója kelet-európai ügyekben. A Haraszi házaspár évtizedeken át együtt munkálkodott az Egyesült Államokban és Kanadában működő kis magyar baptista gyülekezetek missziójában, anyagilag is sokat áldozva erre a szolgálatra. Harasztiné testvér rövid betegeskedés után atlantai otthonában halt meg 2005. június 17-én. Az 1998 januárjában elhunyt férje és az 1981 januárjában elhunyt fia, Bence mellé temették június 22-én. Temetésén dr. Billy Graham személyes munkatársa, dr. John Akers méltatta. Igét hirdetett dr. Lanny Loe és dr. A. Hugh MacDonald (egykori lelkipásztorai), valamint Kulcsár Sándor, az Észak-Amerikai Magyar Baptista Szövetség elnöke, New York-i lelkipásztor. Az elhunyt kedves igazságának egyik versét idézzük befejezősül: »Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon neked békességet!« (4Móz 6:26)»

*

A Haraszi családdal először gyermekkoromban találkoztam Kiskunhalason, az

1950-es évek közepén, ahol az imaház melletti kisterem egy-egy vasárnap délutánra „orvosi rendelővé” változott. Haraszi doktor ingyenes „rendeléseket” tartott itt a gyülekezet tagjainak. Rózsika néni családjával pedig Orgoványon és Ócsán ismerkedtem meg. 1962. november 25-én édesapám, aki akkor az orgoványi gyülekezet lelkipásztor volt, jubileumi ünnepet szervezett a helyi misszió 70. és az imaház építésének 50. évfordulóján. Nagy lelkesedéssel készültünk erre az alkalomra, többek között egy hangjátékkal, amelynek címe: Bán Gábor lelkipásztor élete. A hangkazetták ma is megvannak. Tizenkilenc szereplő és az énekkar közreműködésével készült a kor technikai színvonalán – egy orsós Tesla magnetofonon – a darab. Én egyfelől a technikát kezeltam, másfelől a narrátor „szerepét” töltöttem be. A „forgatókönyv” 24 oldalas. Idézem belőle azt a részt, amely Rózsika néni édesanyjának szül. Gubacsi Rozáliának utolsó napjairól szól. „Ficsor Béláné így emlékezik rá: »Nagy segítségem volt férjének... A beteget szorgalmasan látogatta. Mindenki nagyon szerette. 1932-ben szólította haza az Úr...« Tóth Mária így emlékezik Bán néni: »Nagyon áldott lélek volt. Hosszú szenvedését nagy türelemmel hordozta. Halála előtti vasárnap elköszönt tőlem, megcsókolt és azt mondta, imádkozzál értem, hogy ne tartson soká a tusám. Halála után Isten háza gyászruhát öltött. A fő helyet most a koporsó foglalta el. A gyülekezet együtt virrasztott pásztorával.«»

A temetésen Baranyay Mihály testvér vigasztalta a gyászoló családot és a gyülekezetet. Bán Rózsikának pedig, aki a temetési szertartás alatt érkezett csak haza Ócsáról, így szólt: „Kedves Leánykám! Úgy élj, hogy azt mondhassák rólad: édesanyja lánya.” Mészáros Sándor testvér, a Hajnalcillag szerkesztője így vigasztalta Rózsikát a szerkesztői üzenetek című rovatban: „Az Úr Jézus törölje le omló könnyeidet, kislányom. Lesz viszontlátás anyukáddal.”

Rózsika néni hazament. Amit gyermekként látott édesanyjától, azt tette egész életében. A hitet nem lehet örökölni, de nem mindegy, hogy milyen családi háttérből érkezik valaki a misszióba, és nem mindegy, hogy követi-e vagy sem az elődök hitét, életpéldáját! Én is azt üzenem a népes családnak, amit Mészáros Sándor, a „Hajnalcillag” hasábjain Bán Gáborné elköltözésekor: Az Úr Jézus törölje le omló könyveiteket, lesz viszontlátás.

– Dr. A. M. –

Örömnép Pesterzsébeten

Nem gyakran fordul elő manapság, hogy egy gyülekezet tizenhárom fehér ruhás biznyságtévevel örvendezzen együtt, miközben a mennyben is nagy az öröm. A „Békehírnök” 2005. június 26-i száma beszámolt az eseményről, a „Jó Pásztor” előző számában pedig közöltük Tóka Szabolcs testvér új bemerítési énekét, amit a fehérruhások a hullámsírba lépés előtt együtt énekeltek.

Augusztus 14-én újabb bemerítést tartunk. Ugyanúgy örülünk most az egynek, mint május 22-én a 13-nak. 13+1. Akár ez is lehetett volna ennek a cikknek a címe. Imádkozunk a többiekért is, akiknek a szívében már régen munkálkodik az Úr, hogy mihamarabb döntésre jussanak, hisz minden elvesztegetett napért kár.

*

Dömötör István hosszú utat járt be és nagy mélységeket, mielőtt megismerte a Jó Pásztort. Kábítószér, bűnözés, börtön. Ott ismerkedett meg – a börtönmisszió révén – a Bibliával.

Két éve jár gyülekezetünkbe. Néhány héttel ezelőtt a felnőtt törekvők óráján megkérdezte, mit kell ahhoz tennie, hogy bemerítkezhesék. Elmondtam. István teljes szívvel hiszi, hogy Jézus Krisztus Isten Fia, Megváltó és azt, hogy az ő Megváltója is. Már nemcsak hiszi, de tudja is tapasztalatból, hisz megszabadult szenvedélyeitől, rendeződött az élete. Azt is tudja, hogy a megtérés és a bemerítés csak az első lépés, de szilárd az elhatározása atekintetben, hogy élete végéig hűségesen kövesse Urát. Akik többet is szeretnének tudni róla, lapozzák föl a „Jó Pásztor” 2004. július–augusztusi számát, és ott a 15. oldalon elolvashatják akkori biznyságtételét „Valósággal szabadok lesztek” címmel.

– am –

A tizenhárom fehér ruhás és a lelkipásztor az imaház udvarán.

Egy bemerítkező a 13 közül (Horváth Krisztina).

Laczkovszki János gyülekezetvezető emlék-Bibliákat ad át az új tagoknak.

A bemerítkezők fogadalom-tétele.

Az énekkar énekel.

Az ünneplő gyülekezet egy része.

VELÜNK ÉLŐ TÖRTÉNELEM

A második világháború eseményeiből – Életmentés – Lélekmentés – Zsidómentés

Amely esztendőben a hitleri német csapatok megtámadták a Szovjetuniót és Magyarország is belépett a háborúba, Miske községben többen megtértek és bemelegítkeztek. A megtérők között volt Budai Károlyné, akit Budai néninek szólítottunk. Egy jó középparaszti gazdaság háziasszonya volt. Mindig jó szívé volt, de a megtérés még inkább azáért tette. Az adakozás ajándékát kapta az Úrtól és a lelkipásztorok iránti szeretetét. Többeket rendszeresen támogatott és tágas lakásában lelkipásztor-családok számára pihenést, üdülést biztosított – ingyenesen.

Budai néninek két gyermeke volt és egy áldott jó férje. Kistermetű volt, de természetéhez képest túlsúlyos, a falu leg-súlyosabbja, 125 kg, ami veszélyt is jelentett számára. Műteni kellett, de az orvosok nem vállalták, e nélkül azonban életveszélyes volt az állapota. És az Úr cselekedett, kirendelte az eszközt, s egy fiatal, kezdő hívő sebész orvos, Dr. Somogyi Barnabás hit által vállalta a műtétet, ami kitűnően sikerült, Budai néni meggyógyult és még sok évig élt. A műtét és gyógyulása csodaszámba ment. A nénivel együtt sokan dicsértük az Urat és hálát adtunk az operáló fiatal orvosért. Az eredmény híre rádió, tv, internet nélkül is eljutott gyorsan az egész országba. A fiatal orvost azonnal tanársegéddé nevezték ki, akinek az útja innen gyorsan vezetett az egyetemi tanársegédi székhez. Dr. Somogyi Barnabás cselekedete: életmentő munka volt.

A háború fokozódott, Lengyelországot megszállták a németek, rengeteg lengyel megöltek és Sztálin parancsára a lengyel tisztikar nagy részét meggyilkolták az oroszok (katini tömegmészárlás). Ebben az időben sok lengyel család hazánkban keresett és talált menedéket. Szülőfalunkba, Miskére, a szlovák nemzetiségi községbe legalább húsz lengyel család érkezett. Egészen jól megértettük egymást a lengyelekkel. A község népe szeretettel fogadta őket, lakásokat ajánlottak föl és egyéb támogatást. Jóindulattal és szeretettel vették körül a rászorulókat az emberek. A lengyeleket – valószínűleg tervszerűen – olyan településekre vitték, amelyek kiesnek a forgalomból és sem vasút, sem buszközlekedés, sem katonaság nincs a közelben. Budai néni is felajánlott egy szobát, s vele sok mindent egy lengyel családnak. Egy szimpatikus, fiatal lengyel család érkezett hozzájuk, a Molinszky család. Álnév volt. A bőbeszédű néni olyan légkört tudott teremteni, amelyben otthon érezhették magukat és azzal tisztában voltak, hogy tőlünk, baptista hívőktől nekik nem kell félni, sőt... Elmondták, hogy ők zsidók, a férj magas rangú lengyel katonatiszt. A házinéni nevet adott nekik. A fiatal férjet Lajosnak nevezte, a fiatal feleséget Rózsikának, 4–5 éves helyes kisfiú neve Risu volt. A kisfiú gyorsan megtanult magyarul és nagymamának szólította a néni, ő tolmácsolt a háziak és szülei között. A háznál sok jószág volt, fejős tehének, baromfi és nagy kert, benne sokféle zöldség. A lengyel vendégek állandóan friss tejet ihattak, túrót, tejfölt, friss zöldségeket ehetek, de a kertet ők művelték. Megemlíteném, hogy a Miskei Baptista Gyülekezet lelkipásztora, André Lajos szíve és szeme állandóan nyitva volt feléjük és cselekvésre készen. S akkor történt, hogy a szomszéd faluban, Dusnokon – Steiner István Békehírnök-szerkesztő testvér kérésére – megkerestük Vaszil Ribacsuk lengyel baptista prédikátort, akinek éveken át segélyt küldött Somogyi Imre hitközségi előljárónk, s aki vasárnaponként gyalog átjárt Miskére, hogy részt vegyen az istentiszteleteken. Itt több alkalommal is szolgált, és éveken át élvezte a gyülekezet szeretetét és hívő családok vendégszeretetét. Ez mind igen sok kockázatvállalással történt.

1944. március 19-én a németek megszállták Magyarországot és megkezdődtek az elhurcolások, kivégzések. Elhurcolták a zsidókat, a háború ellen küzdő demokratikus gondolkodású magyarokat (az ellenállási mozgalom tagjait), és összeszedték a lengyeleket is. Nagyon féltek, reszkettek a mi lengyeljeink is, nehéz volt vigasztalni őket. Sőt, hajtottunk, hogy az Úr adjon vezettetést és bölcsességet a cselekvéshez. A gyors cselekvés ideje volt ez. Közben Rózsikának kislánya született. Esethőség: elrejteni őket otthonainkban, de úgy is megtalálják és fejbőlövik nemcsak őket, hanem azokat is, akik rejtgették őket. Nem volt

hova menekülni, egyébként is a falvakban, utakon Gestapo őrség és magyar csendőrség igazoltatott mindenkit. Ebben a helyzetben csak az Úr mutathatott kivezető utat. És Budai néni engedelmes volt. A szeretet gyors, találékony, bölcs és okos. Budai néniéknek szülőjük volt a harmadik község, Kecel határában s a szülőben prészház, amely tulajdonképpen több szobás berendezett lakást jelentett. Lakott terület nem volt a közelben. De az odáig vezető út kb. 30 km, és több községen kell keresztül menni. Ez is megoldódott. A néni kocsiba fektette az egész családot, és följük kukoricaszárat tett és férje vitte őket, mintha mezőgazdasági munkát végezne. Szerencsésen megérkeztek a prészházba és a lengyel család itt várta meg a háború végét. Aztán méltóképpen elköszöntek egymástól, a fiatal család Bécsbe költözött, ahonnan hosszú évekig szoros kapcsolatot tartottak jeltévőkkel. Rózsika sajnos, nem tudta fölnevelni kislányát, mert rákbetegség következtében fiatalon elhunyt. A férj egyedül nevelte két gyermekét. Többször eljött gyermekeivel személyesen kifejezni a köszönetét és fölfedte igazi nevét: Leon Molkner, aki egy bécsi csokoládégyár tulajdonosa. Budai néni boldog volt, hogy jót cselekedhetett s az Úr áldása volt életén, és beteljesült: „Amit eggyel cselekedtetek... énvelem cselekedtetek.” Gyermekei megtértek, fia Alaszkában él, akinek gyermekei missziómunkások.

Nem rövidül meg az Úr keze, az Úr csodásan működik.

**Hányik János
ny. lelkipásztor, Székesfehérvár**

U.i: Magam is jól emlékszem a Budai családra, különösen a néni, akit igazán élethűen ábrázol ez a cikk. Lehettem vagy 8–9 éves, amikor családuknak talán egy hetet töltött Miskén Budai néni vendégszeretetét élvezve. Azt hiszem, ez volt az első családi nyaralásunk. Óriási görögdinnyéket ettünk, és minden nap legalább kétszer körülültük az asztalt és édesapám Biblia-magyarázatait hallgattuk. Jó, hogy ma is vannak az Úrnak hasonlóan áldozatkész, hűséges gyermekei!

– a szerk. –

Új „Jeruzsálem”

Tahi Tábor az első Jeruzsálem fölépítése után a szemben lévő hegyoldalról.

Örömmel vettük a hírt, hogy Tahiban ez év augusztus 21-én ünnepélyes keretek között használatba vehetjük a felújított „Jeruzsálemet”. 1998. augusztus 20-án Tahiban egy hatalmas jubileumi konferencia keretében emlékeztünk arra, hogy elődeink 75 évvel korábban tartották az első tahis konferenciát. 1948-ban az utolsó szabad konferencián az alapítás 25. évfordulójára emlékeztek testvéreink. Azóta is minden évben – kivéve a legkeményebb kommunista diktatúra éveit és az utóbbi egynéhányat – a magyar baptizmus nagy „seregszemléjére” augusztus 20-án rendszeresen Tahiban került sor. Örülünk, hogy 2005-ben újra így lehet, hisz néhány éve még azért kellett küzdeni, hogy megmaradjon a tábor. Igaz, hogy csak a „Jeruzsálem” készült el és a mintegy 50 szobás kőépület befejezése továbbra is várat magára, ugyanúgy, mint a régi fabarakkok cseréje, de most annak örüljünk, ami

megvan, és imádkozva dolgozzunk azon, hogy az egész tábor mihamarabb – a mai kor követelményeinek megfelelően – álljon a baptista misszió, főleg a gyermek és ifjúsági misszió rendelkezésére.

A Jó Pásztor jelen számában közlünk, egy régi, megsárgult képes levelezőlapot,

A Trianon előtti Magyarország városainak baptista gyülekezeteit a domborzatilag is tökéletesen kialakított terepen kis táblák jelezték a jubileumi ünnepen.

Az ünnepi istentisztelet hallgatóinak egy része 1998. augusztus 20-án.

Az 1998-as jubileumi ünnep során az emlékoszlop leleplezése.

amelyen Tahi bércei között jól kivehetők az első „Jeruzsálem” körvonali. Adja az Úr, hogy a „második ház” dicsősége és eredményessége – ha lehet – nagyobb legyen, mint az első házé!

– am –

Engedetlenség

Ebédet főzött jó anyám a „spór”-on.
Csikótűzhely, előlről nyitható,
Az ajtaján kis szellőző lyukakkal...
Egy kicsit tüzeskedni volna jó!

Anyám rám szól: Fiam, ne játssz a tűzzel!
Véletlenül kihullhat egy parázs,
Tűzet okozhat. Fuss ki az udvarra,
A saját kis játékaiddal játssz!

Maradtam mégis, és tovább piszkáltam
A vörös lánggal égő lángokat.
Anyám ismét: Fiam, nem mondom
többször!
Súlyosbodott a szó, hogy „nem szabad!”

Kitartottam. – És anyám oda lépett,
Megragadta engedetlen kezem,
Majd oda nyomta a tüzes ajtóhoz,
Nem bánva, milyen kint okoz nekem.

Anyám, azóta hányszor emlegetlek!
Újra hallom: Ne tedd, ezt nem szabad!
Uram, őrizz a büntőtől! Vonj magadhoz,
Segíts mindig megtartanom szavad!

Gerzsenyi Sándor

A matematika és a Biblia

»Sok-sok noszvaji emlék közül hadd mondjak el még egyet. Farkas János testvér, aki a gyülekezetvezető volt, gyakran mondta nekem: „De jó lenne, ha a testvér egyszer összetalálna a fiammal. Nagyon kellene vele beszélgetni a hitről.” János bácsi fia egyetemista volt, matematikus, de soha nem adódott alkalom arra, hogy találkozzam vele. Aztán elvégezte az egyetemet olyan kiváló eredménnyel, hogy benntartották oktatónak, később tanársegéd, tanár lett, és ma is az egyik kiemelkedő tehetségű egyetemi tanár.

Nos, egyszer úgy adódott, hogy Henrik otthon volt. Farkas bácsi, akkor motorral járt dolgozni a Gallassy kastélyba, megállt nálunk és mondta: „De jó lenne, ha a testvér most el tudna jönni meglátogatni bennünket, itthon van a Henrik.” Természetesen elmentem.

Henrik különleges fiú volt, többek között például húst egyáltalán nem fogyasztott. Nehezen indult a beszélgetés, láthatóan egyáltalán nem örült neki. Valahogy a teremtés került szóba és én idéztem az ígét, mi szerint a láthatók a láthatatlanokból álltak elő. És elmondtam, hogy a szövegben itt tulajdonképpen ennél sokkal több van. Arról van szó, hogy az érzékelhetők az érzékelhetetlenből álltak elő. Henrik fölkapta a fejét és azt mondta: „Lehetetlen, ez nem lehet benne a Bibliában.” Mondom, de bizony, benne van. „Hol van ez megírva?” Teljesen lázba jött. Gondoltam, most van az a pillanat, amikor az édesapjához lehet egy kicsit közelemből ezt a fiút – mondom: „Hát, nem is emlékszem pontosan, de az biztos, hogy édesapád tudja, hogy hol van ez az ige.” Azonnal kirohant, megkérdezte, és már keresték is a Bibliában. Meglett. Henrik elolvasta, aztán ezt mondta: „Azt hiszem, ez a legmodernebb könyv a világon.” Nos, így kezdődött az ő megtérése.

Ma egy pacifista keresztyén szervezetnek az egyik vezetője. Nemrég hívott föl, és valamilyen segítséget kért, még mindig modern könyvnek tartja a Bibliát. Gyakran szerepel a tv-ben is. Szülei persze már régen meghaltak, de a figyelmes édesapa akkori gondoskodó szeretete nem maradt gyümölcstelen.«

Részlet dr. Almási Mihály: Kegyelem minden című most megjelent könyvéből (248. old.)

Legyen Farkas Henrik emlékezete is ez a pár sor, aki július 21-én meghalt. Munkahelyén, a Műszaki Egyetemen szeptember hó folyamán – kollégái, tanítványai, barátai, tisztelői – emléktáblát avatnak az elhunyt professzor emlékére. Dr. Farkas Henrik nővére: Bodnár Lászlóné, Farkas Ibolya testvér a Csepeli Baptista Gyülekezet tagja. A gyászoló családnak ezúton is kívánjuk Isten vigasztalását.

– a szerk. –

MEGJELENT!

ÚJ KÖNYV

Némi késéssel, de végre megjelent
dr. Almási Mihály: Kegyelem minden
c. új könyve.

A késés egyik oka az, hogy a kötet
mintegy 100 oldallal terjedelmesebb lett.

A fekete-fehér rész 250 képpel 672 oldal.
A színes album több mint 300 képpel 102 oldal.
A könyv összesen 784 oldal,
színes, kemény kötésben.

A Jó Pásztor jelen számával
egyidőben postázzuk minden kedves
megrendelőnknek, azoknak, akik
előrendelésükkel segítették a könyv megjelenését.

**A reprezentatív kiadvány megrendelhető
a mellékelt csekken 4400 Ft-os áron**
(plusz 600 Ft postaköltség).

A csekkre, az egyéb rovatba írjuk be: „könyv”.
A kötet közvetlenül is megvásárolható.

Bővebb információ:

a 06-20/886-0712-es
vagy tel./fax: 06-1/277-5440-es
telefonszámon kapható.

Jó Pásztor Evangéliumi Könyvterjesztő Szolgálat:
1751 Budapest, Pf. 279.

„Tiéd a hatalom”

Azok a svéd kislányok, akiket Fonyódligeten tanítottam magyar nyelvre, mind Svédországban születtek, nem tudtak egy szót sem magyarul. Szüleik közül az édesapa volt magyar származású, az édesanyjuk svéd volt vagy finn. 12–14 évesek voltak.

Abban az időben mi elég szegényen élünk honfitársainkkal együtt, és ha meghallottuk, hogy valaki Svédországban élhet, bizony irigykedtünk rá. Aztán megismertem néhány tanítványom életkörülményét és kezdtem örülni annak, hogy édesanyám az ajtóba állt 1956-ban és azt mondta: „innen csak a testemen keresztül mehettek”. Nem engedett bennünket el.

Évi édesapja orvos volt, már itthon is dolgozott. Kint honosítani kellett a diplomáját, nőstülni is szeretett volna, de nem volt pénze. A felesége szülei nem fogadták olyan szívesen, ahogy szeretne volna. Végül rendeződött minden, de a kezdet túl nehézre sikerült.

Teri és Ulla szülei házaspárként érkeztek Svédországba és hamarosan olcsón hozzájutottak egy várhoz. Attól kezdve minden ment lefelé. A vár rideg volt, vizes, felújítandó, amire nem tudtak elég pénzt keresni. Eladni nem tudták, mert más tapasztaltabb volt, mint ők. Az édesapa búskomor lett, a kislányok egy bezárkózott, néma apát ismertek.

Klári életét is meghatározta, hogy szülei az osztrák láger erkölcsstelen szórakozása ellen tiltakoztak, amikor különösebb érzélem nélkül, csak a védelem és továbbjutás érdekében kötöttek házasságot. Őt sem szerettek eléggé. Mindent megengedtek neki, de a szabadság nem pótolta a családi fészek melegét. A kislányok mindegyike jól felszerelt sminkdobozzal érkezett és napjában többször is kikészítette magát. Ruháik feltűnőek voltak és a magatartásuk is nagyon eltért a hazai gyerekektől. Szabadok, ápoltak, öntudatosak voltak és a megalkuvás árnyéka sem tapadt hozzájuk. Őket kaptam két hétre pótygyerekeimnek, tanítványoknak.

A munkám elég fontos volt, bár személyemben nem tettem semmit az országért. Nekem „csak” biztosítanom kellett a maximális eredményt, a kitűnő hangulatot és felkelteni a gyerekekben a Magyarország iránti érdeklődést. Ebben már politika volt. Ami engem illetett, én megpróbáltam ennek megfelelni, de az úttörőtábor élete nem illett az ő gondolkodásukba, nevelésükbe.

Már az első nap tele voltak panasszal. „Mi az, hogy kiabálnak a gyerekekkel?! Mi az, hogy fel kell kelni fél hétkor?! Mit rángatják őket zászlófelvonásra, sorakozásra stb.?! Micsoda »moslék« az ebéd?! Miért nem szedhet egyedül, miért nem adnak kést és szalvétát?!... Hogy hogy szöges drót van a kerítés szélén, »gettóban« lesz a magyar óra!? Hol a telefon, ha szeretnének svéd szüleikkel beszélni!”

Lehet, hogy még nehezebb kérdéseik is voltak, amire jótékony fátyol borult az eltelt 30 év alatt. Másnap este az a meglepetés ért, hogy mind a 14 kislány felöltözve, bőröndöstől megjelent a számomra bérelt lakás ajtajában.

– „Fröken!” – „Tanító néni, ez így nem megy. Itt maradunk veled, tanuljuk a magyart, elmegyünk ebédlőbe és ott eszünk, de a táborba nem megyünk vissza. A bőröndjeinket is kihoztuk, a Balaton egyik szögletén át jöttünk el. Ott nem volt kerítés.”

Hellyel kínáltam őket, de még a földön sem volt elég hely nekik, a bőröndök kint maradtak. Végigvonult szemem előtt ennek a helyzetnek következménye rám, családomra, de az országra nézve is. Elég kemény bírálatokat mondtak és sajnos igazuk volt. Az volt a jó, hogy bíztak bennem. Leültem középük, meghallgattam a panaszátot, de közben imádkoztam. A töprengéssel, kétségbeeséssel semmi megoldást nem tudtam találni. A hangulat feszült volt, igazi helyzet élesben. Elmondtam nekik, mit teheret értük és mit nem. Szállást nem adhatok, de szeretetet igen. Pótlást a szögesdróttért. Halk szót a parancsolgatás helyett. Emberséget, méltóságot a koruk-

hoz mérten. Elismerést és megbecsülést a szüleiknek. Tudásom legjavát magyarul és svédül, ezt megkapják. Másom nincs.

Akkor halkan – olyan mélyről, hogy magam is megijedtem tőle – el kezdtem mondani a Miatyánkot svédül. Egyik nyelvkönyvem utolsó lapján volt, s akkor megpróbáltam felidézni: „Fader Vor (Vár)!” Néma csend lett. A fontoskodó lányok elhallgattak. Aztán ők is velem mondták végig. Az „Ámen” után még eltartott a csend egy darabig, majd azt kérdezték:

– „Megteszed-e hogy visszakisérsz bennünket a táborba? Mi megszöktünk, de a rendes kapun szeretnének visszamenni, ha lehet. Ott maradunk éretted.” – Így is lett. A tábor vezetőinek elmondtam az esetet, kellőképpen megijedtek és próbáltak segíteni. Én meg minden reggel még a parancsolgatások kezdete előtt kivittem a csapatot a táborból. Gyalogtúrákat, kirándulásokat szerveztem és csak este lefekvéskor mentünk be.

Bebarangoltuk a Keszthelyi-öböl környékét és szebbnél-szebb nevezetességet ismertünk meg. A kislányok jól érezték magukat és sokat tanultak.

Sokat gondoltam már rá, vajon mi hatott rájuk a Miatyánkból? Ez az ima nem éppen erre az alkalomra szólt. Mi indította meg őket? Miért csendesedtek le, és hogyan tudták helyesen értelmezni a visszatérés gondolatát? Örökre rejtély marad, de biztos, hogy nem én változtattam meg őket, hanem egy engem védő, nekem segítő isteni erő.

Frittmann Lászlóné

Bibliám

Amióta rátaláltam a legdrágább könyvre, Istenre vágyó szívembe a boldogság jött be.

Mindennapi olvasmányom, megszólít naponta,
Béke árad a szívembe és az otthonomba.

Ha bűnt cselekszem, megítél, bűnbánatra készíttet,
Megvilágítja, hogy Jézus eltörli a vétkeket.

Vezet, óv a keskeny úton, igazgat, tanácsol.
Nem járhatok már akárhogy, sem pedig akárhol.

A Bibliám jó iránytű, nehogy eltévedjek,
Hogy amikor időm elfogy, elérjem a mennyet.

Gerzsenyi Sándor

SZÁMOK

Kedves Gyerekek!

A mostani kérdésekre adandó válaszok számok. Minden kérdéshez a hozzá tartozó helyes számot írtátok be és küldjétek el a címünkre: Jó Pásztor Szerkesztőség, 1751 Bp., Pf. 279.

Beküldési határidő: 2005. szeptember 15.

A helyes megfejtők jutalmat kapnak.

1. Hány éves korában merítkezett alá Jézus?
2. Hány napig volt vak Pál a damaszkuszi úton látott látomása után?
3. Hány pecsétet bontanak fel a Jelenések könyvében?
4. Hány napot töltött Jézus a pusztában?
5. Hány napig áradt a víz az özönvíz idején?
6. Hány könyök hosszú volt a repülő irattekercs Zakariás látomásában?
7. Hány éves volt Ábrahám, amikor útra kelt Kánaán felé?
8. Hány féle talajról beszél Jézus a magvakról szóló példázatában?
9. Hány kenyér állt rendelkezésre az ötezer ember megvendégelésékor?
10. Hány csúfolódó gyereket téptek szét a medvék Elizeus idejében?

A júniusi rejtvény helyes megfejtése:

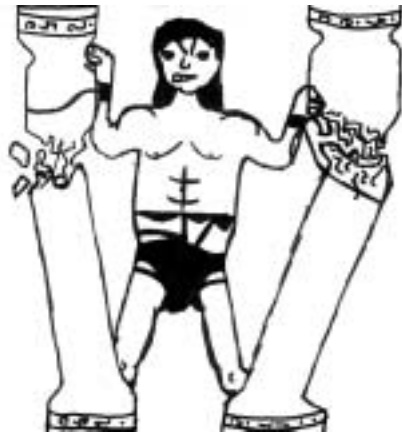
Márk: evangélista; Tamás: Jézus tanítványa; Jób: szenvedésében is hűséges maradt Istenhez; Máté: evangélista; Mamré: tölgyes, itt jelent meg Isten Ábrahámnak; Márta: Bethániában lakott, Mária és Lázár testvére; Eszter: árva zsidó lány, Ahasvérus király felesége; Rebeka: Izsák felesége; Lót: Ábrahám unokaöccse, felesége sóbálvánnyá vált; Lea: Lábán nagyobbik lánya, Jákób felesége; Izsák: Ábrahám és Sára fia; Ráhel: Lábán kisebbik lánya, Jákób felesége; Anna: Sámuel anyja; Kain: Ádám és Éva fia, megölte öccsét, Ábelt; Jóel: kispóféta, könyvet írt; Báruk: Jeremiás írnoke; Sára: Ábrahám felesége, öreg korában szülte Izsákot; Lábán: Rebeka testvére, Jákób 14 évig szolgált nála a lányaiért.

Helyes megfejtést küldtek be: Jámbor Dávid (Debrecen), Scsaviniczki Mónika (Budapest), Török Dávid (Debrecen), Czap Nikolett (Debrecen), Ábrahám Sára (Alsógöd), Andrásik Márk (Szód), Ficsor Réka (Dunaharaszti), Gajdács Rebeka (Újkígyós), Tóth Máté (Budapest), Burai Szilveszter (Újkígyós), Frank Áron (Berettyóújfalu), Szarka Dávid (Budapest), Lami Rebeka (Tuzsér), Tóth Imola Dalma (Budapest), Somogyi Donát (Budapest), Török Andrea (Budapest), Somogyi Ádám (Budapest), Baka Dorián (Budapest), Simon Gábor (Budapest), Széll Áron (Budapest), Széll Dávid (Budapest), Tóth Pál Mátyás (Budapest).

Gratulálunk! A jutalmakat postán küldtük el.

Szép rajzot küldtek: Török Dávid (Debrecen), Burai Szilveszter (Újkígyós), Andrásik Johanna (Hajdúszoboszló), Frank Áron (Berettyóújfalu), Jámbor Ádám (Debrecen).

SÁMSON

A rajzot Burai Szilveszter készítette.

„Ekkor Sámson az ÚRhoz kiáltott, és ezt mondta: Ó, Uram, URam! Emlékezz meg rólam, és erősíts meg engem még most az egyszer, én Istenem...! Azzal átfogta Sámson a két középső oszlopot, amelyeken a ház nyugodott, az egyiket jobb kezével, a másikat bal kezével, és nekik feszült...” (Bir 16:28–29).

Gondolatok

Ha alkotásod nagyszerű és olyan lesz, amilyennek képzelted, ott kezdődik a művészet.

Amíg koszorút kötöttem, csak az életre gondoltam!

Kor, melyben élünk, kórrá válik bennünk.

Az alázat csak a balgáknak kellemetlen.

A vers a mondatok ékszerdobozza.

A felnőtté válás egyik jele, hogy az ember nem görget maga előtt színes üveggolyókat.

A legtöbb barátság azért nem jön létre, mert a felek féltik az egyéniségüket.

A magabiztosság olyan, mint a repedt porcelán: nem állja a próbát.

A kicsinyesség és az irigység nem pótolja a gondolatokat!

Mennél nagyobb a fény, annál sötétebb az árnyék.

Missziós útra a kísértő is velünk megy.

Az eredménytelenség láttán nem szétárni kellett volna a karom, hanem összekulcsolni a kezem.

Szil György Imre: Szilánkok c. kötetéből válogatás

Dr. Somogyi Imre
(1895–1951)

Jézus Krisztus bizonyoságtévője, a szív, a szeretet s a munka embere volt, akít csak a halál tudott szabadságotolni, mert életében nem volt ideje sem üdülni, sem szabadságra menni. Felbecsülhetetlen kincs volt a baptista közösség számára – sőt azon túl is – Dr. Somogyi Imre, akít 56 éves korában – életének igen termékeny idejében – szakított el tőlünk a halál, akinek halála pótolhatatlan veszteség számunkra. Szokták mondani: pótolhatatlan ember nincs. De van, ő az. Csak a felettébb való kegyelem tudja pótolni, s az felülről való. Az Úr legyen kegyelmes hozzánk!

De hiszen most nincs jubileum, akkor miért? Valahányszor rá emlékezem, róla hallok, olvasok, az jubileum számomra. S az emlékezés, a visszatekintés nem személyi kultusz, sem halottkultusz, hanem a szeretet megnyilvánulása, s az Ige iránt való engedelmisség, mely szerint: emlékezzünk meg előljáróinkról és kövessük hitüket. Az igaznak emlékezte áldott. Az Ige arra tanít, sőt figyelmeztet, hogy tiszteljük és szeressük azokat, akiket Isten rendelt, hogy előljáróink legyenek és őrizzük az emléküket. És becsüljük az Úr küldötteit – a mieinket – amíg nem késő, nehogy a haláluk után akarjuk megadni nekik azt, amit életükben nem adtunk. Vagy még akkor sem.

Tartozunk azzal, a beismeréssel, hogy elég hamar elfeledkeztünk Somogyi Im-

Az igazak emlékezte áldott

réről és eléggé elhallgattuk őt. Ezt a békési gyülekezet észrevette és egy hozzájuk méltó színvonalas Somogyi emlék-istentiszteletet tartottak (tartottunk) 1963. december 3-án, melyen részt vett Somogyi Imre özvegye, Barnabás fia családos-tól, a Nap utcai előljáró, Szebeni Olivér a történelmi bizottság részéről és Kirner A. Bertalan egyháztörténész.

Nem hallgathatjuk el, hogy felnőtt egy nemzedék nálunk, amely vagy nem ismeri Somogyi Imre nevét, vagy nagyon keveset tud róla, a háború éveiről, missziók helyzetéről, a szemináriumról, s annak küldetéséről, tanítóinkról: id. Udvarnoki András, Udvarnoki Béla, Somogyi Imre, Baranyay Mihály, Haraszi Sándor, akik olyan szellemi elit voltak egyházunkban, akik méltók arra, hogy rájuk emlékezzünk. Fialok között igyekeztem beszélni róluk és missziók múltjáról. Elszomorító, hogy egy részük milyen érdektelenséget tanúsított – inkább sms-ezett –, viszont néhány fiatal lelkipásztor hiányolta, hogy keveset beszélünk múltunkról és elődeinkről.

Igaz, egy-két évvel ezelőtt írás is megjelent és emlékbeszéd hangzott el a Nap utcában olyan testvérek részéről – tisztelet adassék nekik –, akik nem ismerték személyesen Somogyi Imrét, még nem is éltek akkor. Minket pedig, akik tanítványai voltunk és hosszú éveket töltöttünk a közelében, késztesen cselekvésre, szólásra, akár írásra, amit láttunk és hallottunk. Alig vagyunk már csak ketten-hárman azok közül. Az idő sürget, nehogy elkéssünk.

Én el is kezdem személyes bizonyoságtétellel.

Az elmúlt másfél évben rendkívül mozgalmas volt az életem. Tizenegyhányszor kórházba vittek, legtöbbször mentőautóval éjjel, eszméletlen állapotban. Többször lélegeztetőgépen voltam, többször az őrzőben, kétszer újraélesztést végeztek az orvosok, négy napig kómában – professzorom szerint a klinikai halál állapotában – és negyednapon – miként Lázárt – visszahozott az Úr, és a

húsvétot otthon ünnepeltem a családdal. Orvosi vélemény: ők megtették, amire képesek, a többit az imádság végezte, s a mennyieiek. Ugyanis látták, hallották, mennyien imádkoznak értem. Számomra duplán kegyelmi idő, ami adatott nekem azok után, amelyekről írtam és igyekszem szolgálni azzal, amire képes vagyok.

Tizennégy éves koromban (1937) láttam először Somogyi Imrét a bajai konferencián, a Békavárban. Mint gondolkodó, Istent kereső diák mentem oda. Azonnal úgy láttam, hogy Isten embere ő, akiből szeretet árad, s az Úr ajándéka adta nekem ezt az alkalmat, Somogyi Imrét látni, tanításait hallani, s aki beamerítési igehirdetést is végzett a Dunaparton. Boldog voltam, szívem örömmel volt tele, mintha nem is a földön lennék. Igyekeztem a közelében lenni, de megszólítani nem mertem, ahhoz kicsinek éreztem magam. Hanem néhány nap múlva otthon levelet írtam Somogyi bácsinak, négy oldalas levelet, apró betűkkel. Kitarulkoztam, írtam magamról, mint útkereső, s kértem segítségét, tanácsait stb. Néhány nap múlva meglehetősen bátorító levelet kaptam tőle. Nagyon megrendültem, amikor olvastam.

Nem tudom elhallgatni, hogy az elmúlt 1–2 évben tíz fiatal lelkipásztornak írtam meglehetősen buzdító levelet. A tíz közül nyolc nem válaszolt annyit sem, hogy megkapta levelem. Két fiatal lelkipásztoról viszont nagyon kedves válaszlevelet kaptam. Mégpedig a közel-múltban elhunyt Takács Sándor testvértől és a napokban Kiskőrösön beiktatott Boros Dávid testvértől. Ifjú koromtól fogva nagyon sok áldásban volt részem levelezés által. Talán az internet nem tud szíveket olyan közel hozni egymáshoz.

De Somogyi bácsi nem csak levelet küldött nekem, hanem két könyvét is küldte ajándéka: „Jézus tanítványai”, „A vallásszabadság és a baptisták”. Mohón olvastam, többször is elolvastam a könyveket, esténként olajmécse fénye

mellett. S többek között feltűnt nekem egy név, melyet nagyon szimpatikusnak találtam: Dr. Lukács György kultuszminiszter neve, aki előkészítette és javasolta a baptisták elismertetését 1905-ben, s akihez a baptistáktól egy küldöttség ment köszönetet mondani, s a miniszter úr meghatódva nyilatkozta: „Uraim, ebbe a hivatalba sokan jöttek már kérni. Önök az elsők, akik köszönetet is jöttek mondani.”

Bennem is – gyerekfejjel – a tisztelet érzése nyilvánult meg a miniszter iránt. Dehogynis gondoltam én, hogy valaha személyesen fejezhetem ki tiszteletem Lukács György iránt. És mit ad a jó Isten! 1939-et írunk, parlamenti választás előtt áll az ország. És megjelenik az égen egy vészfelhő, a Nyilaskeresztes Párt. A járás egyik jelöltje: nyilaskeresztes. Édesapám gazdálkodó, ellenzéki, a kiscgazda oldalon áll és nemcsak falusi, hanem megyei és országos szinten aktív közéleti ember. Folyik a kampányolás és megjelenik nálunk – a szülői háznál – a kiscgazda képviselőjelölt: Dr. F. E., egy kedves idős úr kíséretében, akit megismertem a Somogyi könyvből, Lukács György. Ő is ellenzéki, a nép embere, a szegények, az egyszerű emberek oldalán áll, akiből valami különös melegség, jóság áradt. Elővettem a Somogyi könyvet, beszélgettünk a baptista hívőkről, akik iránt tiszteletét fejezte ki, mint mélyen istenhívő, velük egynézetű.

Az út kezdete, hogy Somogyi Imrénének volt szíve, szeretete és akarata egy 14 éves fiú hosszú levelére válaszolni – ami láncreakciót indított – s az a fiú megtért, bemerítkezett, az Úr szolgálója lett, sokszáz léleknek hirdette az evangéliumot és hitének vallomására mintegy háromszáz lelket bemerített. S a hasonló nézetű miniszter szavai és barátsága olyan jó hatással volt édesapámra, hogy attól a naptól kezdve élete végéig rendszeres látogatója volt a baptista istentiszteleteknek, a gyülekezetet anyagiakkal is segítette, lovai és kocsija mindig a gyülekezet rendelkezésére állt, engem támogatott teológiai tanulmányaimban és a Szeminárium számára sok ételmezt juttatott, ami nagy szó volt a háború nehéz, szűkös éve alatt.

Ó, Urunk! Adjál a te hívő népednek ma is új Somogyi Imrét!

Hányik János

Olvasóink írják

Nógrádmegyerről Krizsanyik József testvértől érkezett egy kedves levél, amelyben beszámol arról, hogy édesapja testvérenek a felesége Krizsanyik Pálné, Dudok Julianna június 16-án ünnepelte 105. születésnapját. Végigélte a XX. századot és már 5 esztendő a XXI. századból is. Férjét 1977-ben veszítette el. Három gyermeke is elhunyt már, de van 10 unokája, 20 dédunokája és 9 ükunokája. Julika nénit a rokonokon kívül a nógrádmegyeriek közül sokan köszöntötték és megemlékezett a születésnapról a megyei újság is. Úgy tudjuk, hogy Nógrád megyében ő a legidősebb. A Jó Pásztor Szerkesztősége is Isten áldását kívánja a két háborút megérett Julika néninek.

*

Acsára üzenjük: Köszönjük a bátorító szavakat, örülünk, hogy a Jó Pásztor rendben megérkezik. Reméljük, hogy a kért kazettákat is megkapták.

*

Fótról kaptuk a következő levelet. A levél írója vendégként részt vett egy megnyegzős istentiszteleten Pesterzsébeten, ezért összekapcsolta élményeit a Jó Pásztorral kapcsolatos üzenetével:

„Kedves Testvérem!

Elnézést kérek, ha levelemmel zavarnék, de ezt meg kell írnom, mert „Krisztus szeretete szorongat”, és így egy pár szóban megírnám, mennyire hálás a szívem az Úrnak azért az alkalomért, ami szombaton volt, a Testvérekért, akikkel találkozhatam, a drága ígéért, amit hallhattam, és az egész nagy családért, akik ott együtt lehetünk ezen az áldott megnyegzős istentiszteleten. A terített asztalért, ami csodálatos látványt nyújtott. Hát, elmondanám, hogy a világban nincs ilyen gyönyörű terített asztal, pedig jártam már egy pár esküvőn! Itt is meglátszik az Úr nagysága, kegyelme, szeretete, dicsősége. Köszönöm, hogy ott lehettem, hogy megismerhettem Önt személyesen, és a testvérek önfeláldozó szolgálatát, szeretetét megtapasztalhattam. Köszönöm az élményt, ami magával ragadott, mely igazi testvéri szeretet tükrében sugárzott, itt tényleg mindenki egy volt, és egy mindkiért. Ilyen figyelmes szeretet tényleg csak Isten nagy családjában van. Köszönetet mondok azért a készenlért, ami fogadott engem és testvéreinket,

és köszönöm hogy a fiatal pár is megtapasztalhatta a különbséget, hogy mit nyújt a világ és mit nyújt Isten az ő házanépének, gyermekeinek. Áldott legyen az Isten ezért! Még egyszer leírom: Köszönöm ezt a szép napot. Isten áldja meg ezt a gyülekezetet, és az Úr adjon növekedést, áldást és lelkiekben gazdag életet Önnek és családjának is. Meg szeretném még köszönni, hogy megérkezett a Jó Pásztor küldemény az unokámhoz, nagyon nagy örömet szerzett neki és édesanyjának is. Köszönöm, hogy bármit kérek, máris teljesül, csak dicsérni tudom az Önök munkáját, és hiszem, hogy ez a munka nem hiábavaló az Úrban. És mindent köszönök, amit ez a lap nyújt nekem, és gondolom, mások is így vannak vele: lelki táplálékot, vigasztalást, örömet, izgalmat: pl. mikor a kereszt-rejtvényt fejtem, teljesen elmerülök a Bibliában, keresek, kutatok, míg meg nem találom a megfejtést. Csodálatos időtöltés. Köszönöm minden munkatársnak, testvéremnek, hogy ez a lap létrejött és hogy ilyen Istentől megáldott ügyes, szorgos kezű emberek szerkesztik és nyomtatják ezt az újságot, gondolom – sokunk öröme. Kívánom, hogy Isten áldja meg gazdagon ezt a munkát, és még sok örömet, anyagi juttatást adjon mellé, hogy minél több helyre eljuthasson és lelki növekedést, példát adjon az erre szomjazó embereknek. (5Móz 32:2) Maradok hű olvasója e lappal, tisztelettel: (aláírás)”

*

Karcagról érkezett a következő levél:

„Tisztelt Almási Testvér!

Mindig örömmel vesszük a kezünkbe a Jó Pásztor újságot. Hálásak vagyunk érte az Úrnak és a Testvéreknek. Lehet belőle tanulni, épülni. Nagyon köszönjük! Gratulálunk a mostani számban a rejtvény szerkesztőjének, megdolgoztatta az agyunkat, forgatni kellett hozzá a Bibliát. De ez hasznunkra vált, és növekedésünkre. Testvéri üdvözléssel: (aláírás)”

*

Egyik budapesti kedves olvasónk leveléből idézünk:

...Örömmre szolgál, hogy a rejtvények hasznos időtöltéssé válnak számomra, úgy gondolom másoknak is, hiszen erről hosszú névsor tanúskodik. Természetesen figyelemmel kísérem a Jó Pásztor cikkeit, a legmegrendítőbb a csabacsüdi imaház haldoklása volt számomra. Köszönettel veszem, ha a postás bekopog hozzám ezzel a lappal. Áldott szolgálatot kívánok a testvéreknek. (aláírás)”

Olvasóink írják

Bajáról érkezett a következő pár sor:

„...Örömmel vettem kezembe a lapot, látva, hogy van rejtvény, ez az én lelki táplálékom. Nem kis időmbe került, de végül összeállt a kép. Isten áldását kívánom további munkájukhoz. Testvéri üdvözzel: (aláírás).”

*

Szabdkáról Nagyajtai Eszter testvér a Passio című – Jézus szenvedéséről szóló – film kapcsán írta le gondolatait:

„Jézus szenvedése nem a szenvedésért volt. (Idézet egy régi latin versből.) Előrebocsátom, hogy a filmet nem láttam. De egyáltalán nem tartom ártatlannak, hogy mit igenelünk. (A márciusi Evangéliumi Hírnökben Billy Graham tv. megemlíti, hogy nem sokan értették meg a filmből Krisztus szenvedését. A Valóban c. rovat pedig dicsérőleg ír róla.) Az Úr Jézus keresztútján, még akkor is csak ránk gondolva, tanít, igazítást ad a jövőre nézve és „feljűk fordulva ezt mondta nekik: ne engem sirassatok, hanem magatokat és gyermekeiteket sirassatok, mert jönnek majd olyan napok...” (Lk 23:27–28). Jézus Krisztust nem siratni és még kevésbé sajnálni kell. Szeretni kell, és ezt akkor tesszük jól, ha valóra váltjuk tanítását. Ha ellene mondunk a sátnak, ahogy azt ő tette az első Ádám helyett és megnyitotta nekünk az Édent.

Hogy is gondolja egy valaki, hogy meg tudja személyesíteni a Krisztust, akit nem is ismer, hiszen megtéretlen, mert ha ISMERNÉ a Megváltót, erre nem is vállalkozna. Az Úr Jézus szenvedésében is megőrzi méltóságát, mely lényéből fakad, de ezt akkor a kereszt alatt csak a százados látta meg és azóta sokan mások. Az Úr Jézus ebben is példát hagyott nekünk, hogy hogyan viseljük mi is az evangéliumért való szenvedést. Pál apostol azt írja a galátáknak, „akiknek szeme előtt úgy írtuk le a Krisztust, mintha közöttetek feszítették volna meg” (Gal 3:1). És mégis milyen hamar más evangéliumot fogadtak el, korholja őket az apostol és igen keményen fogalmaz, mikor azt mondja, hogy aki ilyet tesz, más evangéliumot hirdet, legyen átkozott. (Hallottam, hogy milyen nagy hasznot hozott ez a film megalkotójának.) Krisztus megszemélyesítése pedig nem így történik. Erről így olvasunk a 2 Kor 5:16-ban: „Mi mostantól fogva senkit sem ISMERÜNK test szerint: ha ismertük is

Krisztust test szerint, most már őt sem így ismerjük.” Az Úr Jézust csak a Szentlélek által (legjobban a megbocsátásban) ISMERHETJÜK meg, hiszen azért adott, hogy az őt keresőknek megmutassa és bemutassa őt. „Ő, aki Isten dicsőségének kisugárzása, lényének KÉPMÁSA” (Zsid 1:3). Az egyik szerb fordítás lenyomatnak fordítja a képmást. Ha így értelmezem, akkor Jézus a pecsét, melynek lenyomata által válik a kép láthatóvá, felismerhetővé. Ez a „lenyomat” pedig a szívben, annak „hústábláján” készül, a megtérés és újjászületéskor.

Felismerjük a feltámadott Urat, mint a gerjedező szívű emmausi tanítványok: Ő az! És erőt nyernek a második mérföld megtételére. Vagy a zokogó Péter, hogy Ő az, aki engem jobban ismer, mint én magamat és elindul a sokmértöldes küldetése. A gazdag ifjú első mérföldje tökéletes volt, de nem ismerte meg azt, akit jónak mondott és elfutott a második mérföld elől, amit pedig Zákheus felszólítás nélkül nagy örömmel tesz, felismerve az üdösséghezót. Aki ISMERI és tudja, hogy „Te vagy a Krisztus, az Élő Isten Fia”, az a második mérföldről ismerszik meg. Sokan teszik meg az első mérföldet és mi máris hívőnek minősítjük, megtévesztve őt és magunkat is. Senki nem ISMERHETI meg azt, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön, csak az, akinek Ő bemutatkozik: „Én vagyok az, akit te üldözöl” tudja meg Saul, a később Pál és életcéljává válik: „hogy MEGISMERJEM őt és az ő feltámadásának erejét, hasonlónak lévén az ő halálához, hogy valamiképpen eljussak a halottak közül való feltámadásra” (Fil 3:10–11).

S mert nekem is van szívbeli Krisztusképem, fel tudom ismerni, kinél nem az. „Mert hamis Krisztusok és hamis próféták állnak majd elő, ne higgyétek” (Mt 14:23–28). Sokan ISMERET nélkül indulnak el, mint a bolond szüzek, mert nem vittek magukkal olajat, és míg venni jártak, a menyegzős ház ajtaja bezárult. Zörgetnek és belülről mi hallható? Ennél borzasztóbbat nem tudok elképzelni: „Bizony mondom néktek, nem ISMERLEK titeket” (Mt 25:12). Tehát fontos, hogy én ISMERJEM a Megváltó Jézus Krisztust, de még fontosabb, hogy Ő ISMERJEN engem. Az Ő megismerése pedig egy életen át folyik, hiszen Ő az, akinél vannak az élet és a halál kulcsai, de Ő az, aki a legszebb, a legdrágább lény mennyen és földön. Szeretből, önként vállalta a keresztet és erre a szeretetre csak szeretettel lehet válaszolni.”

Idő

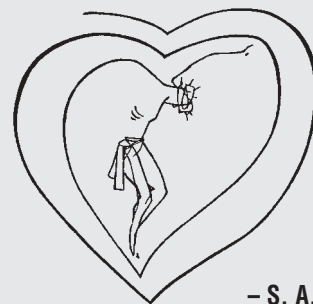
Az idő pénz, de e szabályt Megfordítani már nem lehet, Mert akinek sok pénze van, Gazdag bár, de időt nem vehet.

Az időt ki kell használni, Mert különben gyorsan elszalad. Halogatni, elnapolni Az alkalmat sohasem szabad.

Ne kapkodj, hanem igyekezz! Jó beosztás segítség lehet. Tedd a dolgod minél előbb, Hasznosítsd a múlt perceket.

Uram, köszönöm az időt. Igéd szerint te azt akarod, Hogy amíg e földön élek, Boldogan tegyem akaratod.

Gerzsenyi Sándor

– S. A. –

Nincs hajléka

Szólj Jézus, menjek utána. Elindultam hirtelen, De kiderült, hogy háza sincs. Akkor hova kövessem?

Azt mondja, hogy a rókáknak Barlangjuk van, de neki Egyáltalán nincs hajléka, Hol fejét leteheti.

A madárnak is van fészke, Hol fiókákat nevel, De egy helyben ülni? Jézus Erre gondolni se mer.

Latolgom, kövessem-e... De talán elindulok, Mert szeretem! Énértem ő Vért és életet adott!

Gerzsenyi Sándor

A suszter

Dr. William Carey (1761–1834), India legnagyobb misszionáriusa, angol baptista tudós-lelkipásztor, bibliafordító. (Ez a bronz dombormű a Milleniumi Emlékparkban látható a Missziói Központban.)

Folyékonyan beszélt 28 nyelven. 35 nyelvre fordította le – és 18 nyelven dolgozta át, nyomtatta ki a Bibliát a nyelvek legnagyobb szakértője.

William Carey 1761-ben Pury-ban született és Northampton (Anglia) közelében egy falusi iskolában tanult. Kimondottan rossz tanuló volt. Sem a sport, sem más játék nem érdekelt. A szántást, ásást csak kelletlenül végezte. Kedvenc szórakozása az volt, ha az öreg csonka fáról a papot hergelhette. Hibbantnak tartották a szülei és a falubeliek is. 14 éves korában cipészinasnak ment. Amikor mesterét egyszer egy shillinggel becsapta, mély lelki válságba került. Először érzett bűntudatot: „Szégyelltem az utcára menni, úgy éreztem: mindenki tudja mit tettem” – vallotta be később. Barátai nem értették, hogy egyetlen shilling miatt miért érzi magát ennyire bűnösnek. William viszont elhatározta, hogy Krisztust fogja követni. A Bibliát kezdte olvasni, és egy latin szókönyvet megtanult kívülről. Ezenkívül görög, héber, holland, francia és olasz nyelvtudásra is szert tett. Barátai csodálkoztak: mit akar ezekkel. Később Hackletonban cipésműhelyt nyitott. Egy évre rá megnősült, és egyik gyerek a másik után jött. Mivel állandóan a könyveket bírta, családja fenntartására gyakran kevés volt a pénz. Barátai segítettek, hogy gyermekei ne éhezzenek.

William gondolatban végigpásztázta a Földet. Fáradhatatlanul gyúrta agyába

egyes tájak néha apróbb részleteit is. Az az égető kérdés foglalkoztatta mindig, mi módon ismerhetnék meg a távoli népek az evangéliumot? Egy gyülekezetnek lett a pásztorja és szolgálatáért 10 fontot kapott egy évre. Ifjak részére iskolát létesített és fokozatosan jutott annyi kereset-höz, amelyből családját eltarthatta. Néha mégis koplalniuk kellett, hogy William újabb könyvet tudjon vásárolni.

Egyszer Cook kapitány könyvét olvasta éjfélig. Útikönyvében arról számol be, hogy Otaheite partjánál fából egy nagy keresztet állíttatott, és feltette magának a kérdést: „Vajon keresztyének eljönnek-e valamikor is ebbe az országba, hogy az ott élőknek elmondják: mit jelent az a kereszt?” – majd így folytatta: „Nem hiszem. Hiszen mit nyernének egy ilyen kalandon!” William-et egész éjjel ez foglalkoztatta. Semmit se aludt. Azon töprengett, hogy vannak olyan részei a Földnek, ahol az evangéliumról semmit se hallottak még az emberek! Ezren halnak meg naponta anélkül, hogy Isten Fiának, Jézusnak földre jöttéről bármit is tudnának. És senki sincs, aki ez ellen bármit is tenne.

1786-ban egy lelkészi konferencián elsőként beszélt a távoli országok pogányairól. Letorkollták: „Hagyd abba, és ülj le!” – „De akkor mi legyen Jézus parancsával: menjetek szerzte az egész világba?” – kérdezte újból. „Reménytelen álmodozó vagy!” – támadt rá durván az elnök. „Ezt a parancsot Jézus csak a tanítványainak adta.” ...A konferencia résztvevői hallgattak. Néhány idősebb férfi pedig az elnökkel egyetértve bólintott. William Carey ugyan sok nyelvet ismer, de nyilvánvaló, hogy eszét veszítette. Úgy döntöttek, William Carey-t semmibe veszik. A Kelet-Indiai Kereskedelmi Társaság Igazgatósága 1793 júniusában a következő haragos levelet adta közre: „Távol-keleti gyarmatainkra misszionáriusok küldése a legörültebb, legköltségesebb elgondolások egyike, amit fanatikusok valaha is javasoltak. Értelmetlen, káros, veszélyes és excentrikus. Ellentmond az értelemnek, az egészséges emberi gondolkodásnak. Gyarmataink békéjét és biztonságát veszélyezteti.” William cipésműhelyébe tért vissza és éveket töltött el imában és tanulással.

1792 őszén, néhány hívő 65 dollárt gyűjtött számára, hogy missziós munkáját megalapozhassa. „A pogányokhoz fogok menni” – ígérte nekik, „de az imádság kötelét fognotok kell.” Ezt megígér-

ték. William pedig az Indiába történő hajóutat kezdte szervezni. Egy dán hajóskapitány elvállalta, hogy Carey-t és családját partra csempészi. Felesége, Dorothy – bár igyekezett William-et tervéről lebeszélni, megígérte neki, hogy gyerekeivel elkíséri. Öt hónapig tartó farszto utazás után a Carey család Kalkuttában szállt partra. Akkor országba mentek, mint egész Nyugat-Európa, és ahol a világ akkori lakosságának 1/6-a élt. Főleg hinduk, mohamedánok és animisták, akik ezernyi démonhoz, istenhez és szellemhez kötődtek. Az ország lakossága kb. 200 nyelven, illetve dialektusban beszélt. Amikor Dorothy és gyermekei vérhasban megbetegedtek – közülük egy pedig meg is halt –, mélységesen megrendülve támadt férjére. Minden szenvedésükért őt hibáztatta. William családjával ezután Malda környékére költözött és egy indigógyárban előmunkásként dolgozott. Hazájában a missziós bizottság Carey-t élesen kritizálva sikerhajhászónak nevezte, de támogatásukat sohasem ajánlották fel neki. A gyárban dolgozó 90 férfi képezte Carey első gyülekezetét. Onnan Észak-Bengáliát átutazva 200 faluban prédikált. A hinduk minden ünnepén Isten szavát hirdette. Ennek ellenére évek teltek el, míg az első hindu elfogadta Jézust.

1800-ban Carey családjával Serampurba költözött, ahol haláláig – 34 éven át – lakott. Több missziós családdal keresztyény életközösséget alkottak, nyomdát rendeztek be és iskolát építettek. 15 évvel később kereszteszték meg az első indiai keresztyént. Ugyanabban az évben még 200-an fogadták el Jézust. Nagy örömmel írta naplójába Carey: „Hiszem, hogy a Föld királyságai hamarosan Urunk, Üdvözítőnk, Jézus uralma alá kerülnek.” Kevés idő telt el, és az indiai főkormányzó elrendelte: az összes missziós tevékenységet azonnal be kell szüntetni. „Nem szeretnék a nép ügyeibe beleavatkozni. Ezért Carey urat és barátait felkérem, ők is hagyjanak fel ezzel.”

A misszionáriusok már nem prédikálhattak, traktátusokat nem osztogathattak, hitről szóló beszélgetést nem folytathattak. Az országot azért nem kellett elhagyniuk, mert dán kolóniában éltek. Lord Minton, aki 1807-ben lett főkormányzó, szintén betiltotta a misszionáriusok tevékenységét. Carey-t ismét gúnyolták: „Szánalmas bolond”-nak nevezték. Valaki maró gúnyval ezeket írta: „A szent foltozóvarga ivadékai szanszkrit,

arab, hindi, kínai, perzsa, telugu... és burmai nyelven (összesen 14 nyelvet sorol fel) nyomtatja az Újszövetséget!” – a kritizáló nem tudta, hogy ezzel tulajdonképpen Carey-nek bókol. Ezzel ellentétben a Providence-i (USA) Brown-Egyetem teológiai díszdoktorrá avatta Carey-t. Amikor nyomdáját tűzvész pusztította el, 10 000 font adományt kapott két hónap alatt, hogy tovább dolgozhasson. Ebből a nyomda helyreállításán túl papírmalmot és – Indiában az első – gőzgépet is sikerült beszerezni. Sajnos könyveit, fordításait már nem pótolhatta. Carey gyászolt. Sok évi munkája semmisült meg egy pillanat alatt.

1813-ban a Kelet-Indiai Kereskedelmi Társaság megváltoztatta álláspontját, amikor a Chartát átdolgozták. A parlament külön záradékban: „az indiaiak hasznos tudásuk gyarapítására, vallásos és etikai jobbulásra” a misszionáriusoknak megengedte a tevékenykedést. Ezzel az angol gyarmatokon az evangélium számára kinyíltak az ajtók.

10 évvel később India 15 000 négyzetkilométerét öntötte el az árvíz. Serampur víz alatt állt. Szinte minden missziós épület megrongálódott. Amikor Carey háza is roskadozott, a hinduk ezt a folyam-isten bosszújának tulajdonították. De ellenséges magatartásuk Carey-t nem hátráltatta. Kalkuttában keleti nyelveket oktatót Eton-ból és Harrow-ból (Anglia) érkezett egyetemistáknak, akik később felelős posztokat töltöttek be Indiában. Ezenkívül hat grammatikát és 3 hindusztáni szótárt állított össze. Magasan képzett indiaiak is tisztelettel, nagyrabecsüléssel tekintettek fel rá. Gyülekezete növekedni kezdett. Munkálkodása során csupán Bengáliában 11 újabb gyülekezet jött létre rövid idő alatt. Ezután Kalkuttában a bank – amelybe Carey megtakarított pénzét fektette be – csődbe ment. Ezzel szinte egész missziós munkája összeomlott. De Carey sohasem panaszkodott. Türelmesen tovább várt. 1825-ben egy terjedelmes bengáli szótárt fejezett be. 3 évvel később a serampuri misszióállomást és 28 misszionáriust támogatott.

William hazatérhetett volna Angliába, hogy ott nyugalomban élvezze a tiszteletet, amivel körülvették. De vonakodott. William Carey 1834-ben, Indiában halt meg. A kinevetett álmodozó a misszió útkészítője lett Indiában.

Entscheidung – ford. Schönek Gábor

IRATMISSZIÓ – KÖNYVVAJÁNLÓ

A BIBLIA KELETKEZÉSE – az ékírás felfedezőiről, az ábécé feltalálóiáról és a papirusztekercsek kutatóiról című könyv bevezető sorai hitelesen ajánlják e kiadványt.

„Ebben a füzetben minden az írással, a kéziratokkal és az írásos anyagokkal foglalkozik – gondold talán, mikor a tartalomjegyzéket elolvasod. De ennél sokkal többről van szó: nevezetesen mindarról, amiknek meg kellett történni ahhoz, hogy a Biblia, Isten Igéje eljusson hozzád.

»A Biblia keletkezése« kalandos történet. Indulj hát el egy évezredekkel felülről barangolásra!”

A JÓ PÁSZTOR című evangéliumi füzet gyermeknyelven írja le a bibliai pásztortörténeteket. A történetekből megismerhetik a gyermekek a pásztoreletet, egy korabeli pásztor felszerelését, a bárányok viselkedését, valamint a Jó Pásztor hangját és gondoskodó szeretetét. Színes képekkel és gyermekeknek való fejtörőkkel tette még érdekesebbé e kiadványt a szerkesztő.

Szeretettel ajánljuk a füzetet mindenkinek, aki gyermekeit, unokáit szeretné megajándékozni vele, és azoknak is, akik a gyermek-bibliaköri munkában szeretnék használni. Akár több példányt is tudunk küldeni.

MIÉRT? – Válaszok a szenvedésre és a halálra vonatkozó kérdésekre című kiadványt ajánljuk mindazoknak, akiket a fenti kérdés gyötör.

„Földrengések 10 000 áldozatot követeltek Indiában”. „Áradások Bangladesben – 1000 halott”. „Repülőgép szerencsétlenség a Bodentónál – 71 halott”. „Cunami, ázsiai szökőár – 2004. december – 300 000 halott”.

– Hallunk szenvedésekről vagy akár haláseletekről, és egyszerűen nem találunk feleletet az ezzel összefüggő kérdésekre: miért történik mindez, vagy miért engedi meg Isten ezeket a

dolgokat?... Ez a kiadvány segít a személyes szenvedést Isten nagy és jó terveivel összefüggésben látni és megérteni.

Mindhárom kiadvány megrendelhető a Jó Pásztor Evangéliumi Könyvtérjesztő Szolgálatnál, 1751 Budapest, Pf. 279.; Tel: 06-20/886-0712. Ingyenesen küldjük minden kedves megrendelőnk címére a kívánt füzeteket.

– szerkesztőség –

HÓDOLATTAL ÁLDALAK

/ " TE DEUM " /

Zene és szöveg:
Tóka Szabolcs

1. Hódolattal áld a lelkem Atyám, Istenem Csodálom a kezed munkáját.
2. Csillagoknak ó-ce-án-ja dicsér Tégedet Elő - lények végtelen so-ra
3. Mérhetetlen irgalom, mely hozzánk lehajol, Bár az ember egyszerű porszem

Látható és lát-ha-tat-lan világ állt e-lő, Teremtő Úr, hatalmas Király!
Mennyei és földi lelkek áldva ál-da - nak, Szent vagy Te a Mindenség Ura.
Mégis, ha a Lelked fu-val-la-ta száll reá, Újjá teszi sze-re - te-té - vel.

Refr.

Hoz-zád, csak hozzád száll a di - csé - ret, Ró-lad, csak rólad zeng a dal.

Né-ked, csak néked köszönöm él - te - met, Minden csak Téged magasztal.

S.D.G.

a.D. 2005.07.17.

A „Jó Pásztor”-t mindenkinek ingyen megküldjük, aki azt kéri. Lapunk célja az evangélium terjesztése, a közösség összefogása. Ezért közlünk minden korosztály számára írásokat, rejtvényt, éneket, verset, bizonyágtételt, bibliai tanítást. A lap 2500 példányban jelenik meg. Mind az előállítás, mind a postázás költsége tetemes, amelyek fedezésre szívesen fogadunk adományokat. Minden munkatársunk ingyen, szeretetből dolgozik. Missziós céllal több példányt is küldünk azoknak, akik azt kérik. Isten áldása kísérje Olvasóink és Támogatóink életét!

A szerkesztőség

A JÓ PÁSZTOR

megtalálható az interneten is:
www.jopasztor.baptist.hu

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
13					14	15		16			
17			18						19		
20		21			22		23	24		25	
26		27		28			29	30	31		
32			33				34	35			
	36				37	38					
39		40		41				42			43
44	45		46	47		48		49			50
51		52		53			54		55		
56			57		58		59			60	
61			62			63			64		65
66				67					68		
69			70	71		72			73		74
75											

KERESZTREJTVÉNY – MISSZIÓTÖRTÉNET

Vízszintes:

1. Kézműves, a szent sátor istentiszteleti eszközeinek készítőinek egyik oktatója és vezetője 7. Jósua főpap apjának neve **13. ... János, lakatosmester, az ő házában tartották az első baptista összejöveteleket Nagyszalontán. Szolgált Borosjenőn, Dömsödön és Rákospalotán is.** 14. Tágulól egy nemű betűi 16. Növények megvastagodott föld alatti gyökere – névelővel 17. Régi szappanmárka 18. Írástudó izraeli pap, aki Artahaszta perzsa király támogatásával Babilonból Jeruzsálembé ment azért, hogy a Törvényt betartassa 19. Rendszerint együtt jár az esővel 20. Japán és belga autók 21. Az ablakban van! 22. A lábában van! 23. Latin rövidítés, jelentése: az Úr évében 25. Az őn vegyjele 26. Szalad-e 28. P-vel az elején: közép-amerikai állam 30. Oxigén, szén jód, itrium 32. Nagy erejű támadás – névelővel 34. Ritka női név **36. A Hit Hangjai gyülekezeti énekeskönyv ennek a német énekeskönyvnek a mintájára készült** 40. Területmérték 41. Zamat 42. Csacsihang 44. Tagadószó 46. Balkezes! 48. Mezőgazdasági eszköz 49. Fél szán 50. Kérdőszó 51. Roskadna 54. Rendszerint Péter-Pálkor kezdődik 56. Lep betűi keverve 57. Anonim páros betűi 59. Szlovák igen 60. Majdnem elkelt! **61. Az első magyar baptisták egyike. Az 1848-as szabadságharc után kivégezték, mert 10000 korona adománnyal támogatta a bibliaterjesztést** 65. Az erdő fele! 66. M-mel az elején: babonás szertartás 67. Nebukadnec király testőrparancsnoka 68. Eszköz 69. Félteke! 70. Az egyik zenei hang 72. S-sel az elején: autómárka 73. Vadon élő állat 74. UŐ 75. Plántálj

Függőleges:

1. Színarany lámpatartó, hét mécses és ez a növény szerepel Zakariás egyik látomásában **2. Az európai szárazföldön ebben a városban indult el a baptista**

misszió 1834-ben. 3. T-vel az elején: nőnemű baromfi vagy madár 4. Tornaszor 5. Titokban figyel – ford. 6. Ennek a területnek a királya volt Óg, akit Izrael legyőzött Mózes vezetésével. 7. Izrael egyik királya, Áháb és Jézabel gyermeke. Jósáfát júdai királlyal összefogva győzött a moábiták fölött. 8. Olasz ház 9. Nyúlvány 10. Sűrű 11. Kancellár, az ő szobájában helyezték el a Jeremiás próféta által diktált tekercset – ford. **12. Mihály (1844–1917), missziómunkás, Nagyszalontán született, és parádés kocsis volt. Első misszióútját lovaskocsin tette meg, Biharugrára. 15. András (1865–1945), az első két magyar egyike, aki Hamburgban végezte el a teológiát, és hazatérése után az első független magyar nyelvű gyülekezet lelképásztora lett. 21. Pál (1874–1943), az „árvák atyja”, aki 1921-től az árvaház gondoka volt.** 24. „A” leghíresebb vadász – ford. 27. Abiméleket követte a bírák sorában 28. B-vel az elején: szájtáti 29. Iratsomó 31. Ézsaiás próféta apja – ford. 33. Az arany vegyjele 36. Osztrák és olasz autók jelzése 37. Vénája 38. Svéd, máltai és spanyol autók **39. A Békehírnök egyik alapító szerkesztője, polgári foglalkozását tekintve pénzügyminisztériumi szaktanácsos volt hosszú évekig. 43. Itt épült az első baptista szeretetház 1905-ben** 45. Felidéz 47. Éhséget csillapítanó 49. Izrael első főpapja 50. Belszár ennek a népnek volt a királya 52. puskás, a dolgok könnyebb végét kereső személy 53. Sámuel anyja 54. ... fiai, nagy termetű híres nép 55. Rak 58. Hely Izrael vándorlása során, ahol a víz keserű volt 59. „A” nagy szenvedő 62. Valódi – ford. 63. István király pogány neve – ford. 64. Matematikai műveletet végez 71. Vágószerszámok része 73. Régi hossz mérték

A rejtvényt készítette: Dr. Sajben Klára
 Beküldési határidő: szeptember 15.

A júniusi rejtvény helyes megfejtése: Húséged szemem előtt van, igazságod szerint járok-kelek. (Zsolt 26:3)

Helyes megfejtést küldtek be: Surányi Pál Istvánné (Dunaharaszti), Káldi Istvánné (Fót), Radványi József (Sajóecseg), Dan Imre (Komló), Varga Lajosné (Budapest), Dan János (Békés), Lukács Péterné (Tét), Mayer Imre (Dunaújváros), Kovács Imréné (Ráckeresztúr), Vasas Margit (Tatabánya), Ádám Bertalané (Órhalom), Bálint Kálmáné (Balatonszemes), Polányi István (Budapest), Kovács Bálint (Újkígyós), Gyarak Mihályné (Békés), Bácsi Lajosné (Karcag), Baka Sándor (Budapest), Madarász Dezső (Pécs-Somogy), Serestyén Gyula (Debrecen), Kusztán Jánosné (Dunaújváros), Deszk Mihályné (Acsa), Krizsanyik Józsefné (Nógrádmegyer), Spangenberg Rudolf (Komló), Csufor Gyuláné (Noszvaj), Török János (Tabdi), Lőrincz Jánosné (Budapest), Pálfi Józsefné (Szalkszentmárton), Sóvágó Antal (Hajdúböszörmény), Böhl Jenőné (Tokodaltáró), Nagy Gabriella (Újkígyós), Majosi Sándor (Bakonszeg), Körömi Károly (Monor), Nagy Mihályné (Baja), Rácz Sándorné (Tokodaltáró), Petrik Ádámné (Órbottyán), Horváth Béláné (Szada), Barta Gyuláné (Mezőkövesd), Juhász János (Kiskunhalas), Varga Nándorné (Rácalmás), Gaál Eleonóra (Tard), Simó Margit (Tatabánya), Vajda Jánosné (Orgovány), Szabó Jánosné (Nagykőrös), Csörsz Mihályné (Bükkzsérc), Lomjanszki Jánosné (Órbottyán), Bolemányi Jánosné (Kiskőrös), Török Sándor (Debrecen), Andrásik Andrásné (Felsőpetény), Kovács Lászlóné (Mezőtúr), Szabó Dávid (Budapest), Ficsor Győzőné (Dunaharaszti), Mátyus Imre (Karcag), Daniné Alvári Aranka (Pécs), Mező Zsigmondné (Sajószentpéter), Trenka Józsefné (Nógrádmegyer), Jakab Emilné (Csetény), Ádám Lászlóné (Sajószentpéter), Kalmár Lídia (Kiskőrös), Polányi Károlyné (Budapest), Marton Sándorné (Tahi), Barát Imréné (Nyíregyháza), Ruzsa Eszter (Méhkerék), Virág István (Ilk), Vítális Istvánné (Ilk), Tóthné Szűcs Csilla (Békés), Révész Barnáné (Tuzsér).

Gratulálunk! Könyvjutalmukat postán küldtük el.

Kiadja:
 JÓ PÁSZTOR KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY
 PMB 12. PK 60.255/2002/4.
 Számlaszám: 11742252-20061533 OTP Bank Rt.
 Adószám: 18696619-1-13
 Tel.: 06-20/886-0845, fax: 06-1/283-1413
 Levelezési cím: 1751 Budapest, Pf. 279
 E-mail: jopasztor@baptist.hu
 Internet: www.jopasztor.baptist.hu
 Felelős szerkesztő és kiadó: dr. Almási Mihály
 Irodalmi szerkesztő: Gerzsenyi Sándor
 Zenei szerkesztő: Tóka Szabolcs
 Törzslétszám: rePROCOLOR Kft.
 Nyomás: Mátyus Bt.
 HU ISSN 1786-268X